

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. J. począwszy od 26.03.2012 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...). Głównym miejscem wykonywanej działalności jest O. , natomiast w P. przy ul (...) oskarżony w okresie objętym zarzutem prowadził lombard w którym udzielał kredytów konsumenckich. W dniu 11.10.2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 05.08.2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015.1357). Na mocy przepisów zawartych w tej ustawie zmianie uległy zasady działania firm udzielających kredytów konsumenckich określone w ustawie z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2014 poz.1497 z późn. zm.) Między innymi wszedł w życie przepis art. 59a ustawy , którym wprowadzono wymóg prowadzenia działalności przez instytucję pożyczkową wyłącznie w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółki akcyjnej o minimalnym kapitale zakładowym 200 000 zł.

Oskarżony A. J. nie zapoznał się ze znowelizowanymi przepisami i nie dostosował prowadzonej przez siebie działalności jako kredytodawca do nowych reguł. Prowadził działalność jako instytucja pożyczkowa w rozumieniu ustawy w punkcie w P. w dotychczasowej formie. W dniu 02 czerwca 2016 r. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. zatrzymali od oskarżonego plik umów pożyczki lombardowej zawieranych z klientami między innymi w okresie od 11 kwietnia 2016 r. do 11 maja 2016 r. .

/dowód: zeznanie K. M. k. 216-216v ;zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k.1-2; wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej dot. oskarżonego k.4-9; protokół zatrzymania rzeczy od oskarżonego k.20-22; protokół oględzin zatrzymanych rzeczy k. 24-176; wykaz dowodów rzeczowych k. 186; wyjaśnienia oskarżonego k.215v /

Oskarżony A. J. przyznał się do popełnienia stawianego mu zarzutu. Wyjaśnił ,że jego firma znalazła się w złej kondycji finansowej. W związku z tym był zmuszony wyjechać za granicę aby tam dorobić , polepszyć kondycję firmy i utrzymać pracowników. Przebywając za granicą nie miał świadomości zmian prawa w Polsce. Dopiero gdy zadzwonił do niego policjant dowiedział się o zmianie prawa. Osobiście nie udzielał kredytów , robili to jego pracownicy. Aktualnie oskarżony prowadzi jedynie działalność lombardową bez udzielania kredytów konsumenckich (k.215v) .

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego . Wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach w szczególności zabezpieczonych od oskarżonego umowach kredytowych. Również jako prawdziwe oceniono zeznania K. P. Rzecznika Konsumentów w P.. Świadek o okolicznościach zdarzenia dowiedział się wykonując swoje obowiązki służbowe. Dopatrując się podejrzenia popełnienia przestępstwa , powiadomił o tym fakcie Policję. K. M. nie miał żadnego interesu aby nieprawdziwie obciążać oskarżonego , zresztą jego zeznania korespondują również z pozostałymi dowodami . W ocenie sądu stan faktyczny w sprawie w świetle zebranych dowodów jest w zasadzie bezsporny.

Nie ulega kwestii ,że oskarżony do chwili podjęcia czynności przez Policję prowadził działalność gospodarczą jako osoba fizyczna, co wynika z wydruku z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k.4). Bezspornym jest również , że oskarżony po dniu 11 kwietnia 2016 r. udzielał kredytów konsumenckich określanych w umowach jako pożyczki lombardowe , co wynika z zabezpieczonych w sprawie umów (k.27-176). Umowy te zawierano w punkcie prowadzonym przez oskarżonego w P. przy ul (...).

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 59e ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim zgodnie z którym , kto będąc kredytodawcą w rozumieniu art. 5 pkt 2a ustawy , nie spełnia warunków o których mowa w art. 59a ustawy podlega grzywnie do 500 000 zł i karze pozbawienia wolności do lat 2. Przepis ten wszedł w życie w dn. 11 kwietnia 2016r.

Wprawdzie A. J. nie zapoznał się ze znowelizowanymi przepisami i nie dostosował prowadzonej przez siebie działalności do nowych reguł, tym niemniej w świetle jego wyjaśnień, nie zachodzą okoliczności przewidziane w treści art. 30 kk. Według tego przepisu nie popełnia przestępstwa, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności (błąd co do bezprawności). Jeżeli na sprawcy, w związku z jego działalnością zawodową, ciążył obowiązek zaznajomienia się z odpowiednimi przepisami i sprawca tego obowiązku nie wypełnił, chociaż miał taką możliwość, to nieświadomość bezprawności będzie nieusprawiedliwiona (zob. wyrok SN z 03.02.1997r, sygn. II KKN 124/96, OSNKW 1997, nr 5-6, poz.46; wyrok SN z 10.05.2005r, sygn. WA 11/05, OSNKW 2005, poz. 948). Funkcją tego błędu nie polega nigdy na wyłączeniu umyślności i tym samym dekompletacji znamion typu czynu zabronionego popełnianego umyślnie. (zob. Włodzimierz Wróbel red, Komentarz do art. 9 kk).

Zdaniem sądu czyn oskarżonego charakteryzuje umyślność pod postacią zamiaru ewentualnego albowiem przewidywał możliwość popełnienia czynu zabronionego, nie chciał go popełnić ale na jego popełnienie godził się. Na Adrianie K. J. z racji prowadzenia działalności gospodarczej ciąży obowiązek związane z jej prowadzeniem w zgodzie z przepisami prawa (art. 18 ustawy z 02.07.2004 r o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2016.1829 j.t.). Oskarżony winien śledzić obowiązujący stan prawny i spełniać wymagania stawiane mu przez ustawodawcę. W ocenie sądu pobyt A. J. za granicą nie wykluczał możliwości baczenia na zmieniający się nieustannie stan prawny związany z profilem jego działalności. Zdobyte techniki w zakresie telekomunikacji dają dość szerokie możliwości w tym zakresie. Ustawodawca przewidział zresztą okres od daty wejścia w życie ustawy zmieniającej dotychczasowe zasady udzielania kredytów tj. od 11.10.2015 r do 10.04.2016 r aby obywatele prowadzący działalność gospodarczą w zakresie udzielania kredytów mogli dostosować się do zmienionych reguł.

Ważąc okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanego czynu sąd doszedł do wniosku, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość jego zachowania nie są znaczne. Sąd wziął pod uwagę rodzaj zamiaru który towarzyszył działaniu oskarżonego. Ponadto okres w którym Adrian K. J. wszedł w konflikt z prawem był stosunkowo krótki. Doliczono się, że w okresie od 11.04.2016 r do 11.05.2016 r zawarł 84 umowy kredytowe. Po uzyskaniu informacji od policjanta o bezprawności swego postępowania, niezwłocznie zaprzestał udzielania kredytów konsumenckich. Biorąc pod uwagę powyższe sąd uznał, że uzasadnione jest warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art.67 § 1 kk na okres roku próby. Adrian K. J. nie był dotychczas karany sędownie (k.179) a jego dotychczasowy sposób życia uzasadnia przekonanie, że będzie przestrzegał porządku prawnego.

Na podstawie art.67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 3 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie sądu zasądzone świadczenie stanowi niezbędny element dolegliwości w związku z popełnionym przestępstwem. Adrian K. J. zadeklarował, że osiąga dochód na poziomie 2000 zł miesięcznie. Oskarżony nie posiada na swym utrzymaniu żadnych osób. W związku z powyższym zasądzona kwota będzie możliwa przez niego do zapłacenia.

W przedmiocie dowodów rzeczowych sąd orzekł w pkt III wyroku i zwrócił je oskarżonemu.

Na podstawie art. 627 kpk, 629 kpk i art. 7 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego w pkt IV wyroku koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

- odnotować;
- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego – adw. A. R. ;
- za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 04.01.2017 r.